

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 45

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
(μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου
Ρισδούργου.—Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΑΗΣ, ἐκ
τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Longfellow.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος της. (Κεφ. ΚΓ')

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν ἐραστὴν της, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπώθησεν αὐτὴν μετὰ τόσης ὀρμῆς, ὥστε ἔπεσεν, ἐκτύπησε κατὰ τὸ μέτωπον ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἀνανδρε! ἐκραύγασεν ἡ Ματθίλδη.

Ὁ κύριος Ἀρτὰν προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ δεικτής ἔφθασεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, πυροβολισμὸς ἀντήχησεν, ἀποπνιγείς ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπὸ τῶν καταπετασμάτων τῶν τοίχων καὶ τῶν τριπλῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων.

Ὁ βαρόνος, ὅστις οὐδαμῶς ἐκινήθη ἵνα μὴ πληγῇ ὑπὸ τῆς σφαίρας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ οὐδεμίαν κραυγὴν.

Τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του μετ' ἐκφράσεως οἴκτου. Ἡ χεὶρ του ἐφάνη ἐκτεινομένη ὡς εἰ ἤθελε νὰ προσάσπῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν καλέσῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη ὑπήκουσε τῷ νεύματι ἐκείνου καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

Ὅτε ἡ μαρκησία ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐστρεφίσθη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τὰ βλέφαρα κεκλεισμένα.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ βαρόνος ἐκοιμάτο.

Ἡ ζωὴ δὲν ἐξεδηλοῦτο πλέον εἰμὴ δι' ἐλαφρῶν κινήσεων τῶν δακτύλων του καὶ τινῶν ἀναπάλσεων τοῦ στήθους, ὑπεγειρομένου ἐκ τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας.

Αἶφνης ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν, ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἄνευ ζωῆς.

Τότε ἡ δύστηνος Ματθίλδη ἀνεγειρομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της μανιώδως ὡς τίγρις μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς:

— Φόνευσον λοιπὸν καὶ ἐμέ, ἀνέκραξε Δολοφόνε! Κατηραμένε!

Ὁ μαρκήσιος ἀπεμάχρυνεν αὐτὴν διὰ καταφρονητικῆς κινήσεως.

— Εἶσαι γυνή, εἶπε, καὶ σὲ καταφρονῶ.

Ἀλλὰ πολὺ σὲ ἡγάπησα καὶ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ σὲ κτυπήσω. Ἄλλως τε, φέρεις τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ διασυρθῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Σοὶ χάριζω τὴν ζωὴν ὑπὸ ἑνὸς ὅρον.

— Ποῖον;

— Τὸ μέγαρον εἶναι ἐρημον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μέχρι τῆς πρωῆς θὰ μείνῃς φύλαξ τοῦ πτώματος τούτου. Ἐν πλοῖον μὲ ἀναμένει εἰς Ἀθήναι διὰ νὰ με μεταφέρῃ εἰς Ἀγγλίαν. Σοὶ τὸ εἶπα. Δὲν θὰ ἐπανέλθω. Ἐχεις πνεῦμα γόνιμον καὶ ἐφευρε-

τικόν, ἡ δὲ δικαιοσύνη δὲν ἐξελέγχει τὰς ὁμολογίας ἀνθρώπων τῆς τάξεώς σου. Σοὶ εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐξηγήσῃς τὸν θάνατον τοῦ βαρόνου κατὰ τρόπον φυσικόν καὶ ν' ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλον. Ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης οὐδὲν πλέον κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ μας. Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς ἢ νὰ μοὶ γράψῃς. Εἰς ἀνταπόδοσιν σοὶ ἀφίνω τὰ ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχοντά μου· θὰ διαθέσῃς τὰ ἐξ αὐτῶν εἰσοδήματα ὡς θέλεις. Ἐγὼ κρατῶ τὰς εἰς Κούθαν γαίας μου· μοὶ ἀρκοῦσιν.

Ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέσμην ἐγγράφων.

— Ἰδοὺ οἱ τίτλοι σου, εἶπε, δὲς μοι τοὺς ἰδικούς σου.

— Τί ἀπαιτεῖς;

— Κάθησον καὶ γράψον:

«Ὁμολογῶ ὅτι ὁ βαρόνος Ζάμ Ροζενδάλ ἦτο ἐραστής μου, ὅτι ὁ σύζυγός μου μοὶ ἐφείσθη ἐν τῇ ὀργῇ του ἐξ αἰσθήματος οἴκτου.»

— Ὑπόγραψον ταχέως!

— Καὶ ἂν ἄρνηθῶ;

— Δὲν θ' ἄρνηθῃς.

— Διατί;

— Χάριν τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ φρονέω μὲ σέ.

— Ἐστῶ, ἀλλὰ μὴ λησμόνει ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψω διὰ νὰ μισῇ σὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει!

Ἡ μαρκησία ὑπέγραψε: Ματθίλδη Ἀρτὰν.

Εἶτα ἔρριψεν αὐτῷ τὸν χάρτην διὰ κινήσεως, οἷον θὰ ἐποίει ἂν ἐνέπηγε μάχαιραν ἐν τῇ καρδίᾳ ἐχθροῦ.

Ὁ μαρκήσιος ἔπτυξε τὸν χάρτην, ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του καὶ ἠτένισε τὴν σύζυγόν του.

— Μὲ ἠνώνησες; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί.

— Θὰ ὑπακούσῃς;

— Ναί.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Ναί.

— Ἀληθῶς εἶμαι μωρὸς ζητῶν ἀπὸ σέ ὄρκους. Χαῖρε.

Ἐτρεμεν ἡ φωνὴ του λέγοντος τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἥτις ἦν ὡς ὁ τελευταῖος παλμὸς ἐρωτος μὴ θέλοντος ν' ἀποθάνῃ.

Ἀλλ' ἐξῆλθε χωρὶς νὰ στραφῇ.

Δὲν ἐτόλμα.

Ἐνδομύχως ἐφοβεῖτο μήπως ἐκείνη ἐνοήσῃ τὴν συγκίνησιν του, δι' ἣν ἠρυθρία.

Ἡ Ματθίλδη ἐπλησίασε πρὸς τὸ παραπέτασμα καὶ ἀνεγείρουσα αὐτὸ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὴ ἐπίσης μὴ ἐπανέλθῃ ὁ ἀνθρωπος, ὃν τοῦ λοιποῦ θὰ ἐμίσει θανάσιμος.

Δὲν ἐπανῆλθεν ὁ μαρκήσιος.

Τὸν ἤκουσε κατερχόμενον τὴν μεγάλην κλίμακα, διερχόμενον τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων, ἀνοίγοντα τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βίλ-Λεβὲκ θύραν, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸν κρότον ἀμάξης ἀπερχομένης, τοῦθ' ὅπερ ἐδήλου ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχασίν του καὶ διηρθύνετο πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Τότε μόνον ἡ μαρκησία εἰσῆλθε πάλιν ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν γέροντα.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ τόσῳ ἰσχυρὸς πρὸ μιᾶς ὥρας, δὲν ἦτο εἰμὴ νεκρὸν σῶμα.

Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐτήρει τὴν σαρκαστικὴν ἐκφράσιν, ἥτις διέκρινεν αὐτὸν καθ' ὅλον του τὸν βίον, τὴν γαλήνην καὶ τὴν συνήθη ἀπάθειαν.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Δὲν ἐπαλλε πλέον.

Ἡ πληξάσα αὐτὸν σφαῖρα εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ στήθος μίαν γραμμὴν ὑψηλότερον τῆς πολυχρόου ταινίας παρασήμου, ἣν ἔφερεν εἰς τὴν κομβιοδόχην του.

Οὐδεμία σταγὼν αἵματος ἐκηλίδου τὸν ἐπενδύτην του, ὃν ἡ μαρκησία διήνοιξε τηροῦσα μικρὰν ἔτι ἐλπίδα.

Ὑπάρχουσιν αἰσθήματα, ἅτινα δὲν ἐξηγεῖ τις.

Ἡγάπα τὸν βαρόνον ἡ Ματθίλδη, καίτοι οὗτος ἦν γέρων.

Ἦν ὑπερήφανος ὅτι κατίσχυσε τοῦ σταθεροῦ ἐκείνου καὶ ἰσχυροῦ χαρκατῆρος.

Ἄλλως τε δι' αὐτὴν ὑπῆρξε πατήρ. Τοῦτο ἦν μυστηριώδης ἰδιοτροπία, ἀλλ' ὁ βαρόνος Ζάμ ἐτήρει τὰ μυστικά του. Ἐφάνη δι' αὐτὴν λίαν τρυφερός καὶ γενναῖος φρων, τοῦθ' ὅπερ καθίστων εὐκολον αὐτῷ οἱ ἀνεξάντλητοι πόροι του.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὸν ἐκάλει διὰ τῶν ἡδυτέρων ὀνομάτων.

Ἐκεῖνος δὲν ἤκουεν.

Ἀνύψωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἀλλ' αὐταὶ ἐπανέπεσαν ψυχραὶ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἐφερε κάτοπτρον πρὸ τῶν χειλέων του. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον φύσημα ἐθόλωσεν αὐτό.

Ἦτο νεκρός!

Περιδεῆς καὶ μὴ θελουσα νὰ μείνῃ μόνη ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μιγάδος.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο κενόν.

Ἐσθῆτες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐρριμμένα ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐμαρτύρουν τὰς προετοιμασίας ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως.

Ἡ Μερσεδὲς ἐκπληρώσασα τὴν ἀποστολήν της ἔφυγε μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Τότε ἡ Ματθίλδη περιβλήθεισα τὸ ἐπανωφόριόν της ἔσπευσεν εἰς τὴν μεγάλην θύραν τοῦ μεγάρου.

Ἐν τῇ ὁδῷ Συρὲν ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ βαρόνου εἶχεν ἀποκκιμηθῇ ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Τὸν ἀφύπνισεν.

— Σπεῦσε εἰς τὸ μέγαρον, εἶπεν αὐτῷ. Ὁδήγησον ἐδῶ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ βαρόνου καὶ τὸν ἱατρόν. Ἄς ἔλθωσιν ἀθροῦτως.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης ἰδὼν ἀλλοφρονοῦσαν τὴν μαρκησίαν. Δυστύχημα!

— Δυστύχημα, ἀληθῶς. Ἀπρόσπτον συμβάν. Σπεῦσε καὶ σιωπῇ.

Δι' ἐνὸς νεύματος ὁ ἀμαξηλάτης ἔδωκε τῇ μαρκησίᾳ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡδύνατο νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἐχεμύθειάν του.

Ἡ ἀμαξα ἀπῆλθεν ἐν τάχει πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ

σταθμῷ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου ἡ ἀμαξοστο-
χία τῆς Ἀβρης ἐσύριζεν ἀναχωροῦσα, ὁ Ἰ-
ωσήφ, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ τραπεζίτου καὶ
ὁ ἰατρός Ρεβούλ, ὁ συνήθης αὐτοῦ θεράπων,
εἰσῆρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ Ἀρτάν μετὰ τῶν
προφυλάξεων συνωμοτῶν.

Ὁ διαπρεπὴς ἰατρός ἅμα ἰδὼν τὸν πε-
λάτην τοῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠνόν-
ησε τὴν αἰτίαν τοῦ συμβάντος δράματος.

Δι' ὀλίγων λέξεων ἡ μαρκησία διηγήθη
αὐτῷ τὴν προδοσίαν τῆς μιγάδος, τὴν ἐμ-
φανίσιν καὶ τὴν φυγὴν τοῦ συζύγου της.

Τῆς ἐπιστήμης ἡ βοήθεια ἦν περιττή.

Ἡ ἱατρικὴ ὀλίγους θεραπεύει ἀσθενεῖς,
δὲν ἀποδίδει δὲ ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς.

Ὁ βαρόνος δὲν ἤνοιξε πλέον τοὺς ὀφθαλ-
μούς.

Ὑπελείπετο νὰ διαφυλαχθῇ ἡ τιμὴ τῆς
νεαρᾶς γυναικὸς πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κό-
σμου.

Οἱ δύο ἄνδρες μετέφερον τὸ πτώμα ἐν τῇ
ἀμάξῃ του καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸ κατὰ τὸ
προάστειον τοῦ Ἀγίου Ὁνωρίου μέγαρον.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες ἀ-
νήγγελλον τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου διὰ
τῶν ἐπομένων περίπου λέξεων :

«Τὴν νύκτα ταύτην ὁ διάσημος βαρόνος
Ζάμ Ροζενδάλ ἀπέθανεν αἰφνηδινῶς ἐξ ἐσω-
τερικῆς αἰμορραγίας. Πάντες γνωρίζουσι τὸν
υἱὸν του, τὸν βαρόνον Μάξιμον, ὅστις ἐπα-
ξίως θὰ συνεχίσῃ τὴν δυναστείαν τῶν βαθυ-
πλούτων τούτων. Παρὰ τοῖς Ροζενδάλ δύνα-
ται τις εἰπεῖν ὅτι οὐδὲν μετεβλήθη. Ὅταν ὁ
ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου ἐκλίπη, ἀγγέλλουσιν :
Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, ζήτω ὁ βασιλεὺς !»

Εἶποντο βιογραφίαι ἐμφαντικά, δι' ὧν
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τιμῶσι τοὺς μεγάλῃν ἐπιρ-
ροὴν ἢ μεγάλῃν περιουσίαν ἔχοντας.

Τὰ διὰ τὸν μεταστάντα βαρόνον ἐγκώ-
μια ὑπῆρξαν ἀνάλογα τῷ μεγίστῳ ἀριθμῷ
τῶν ἑκατομμυρίων του. Σπανίως ἡγεμῶν ἀ-
ποθανῶν ἐτιμῆθη ἐπὶ τοῦ τάφου του διὰ
τοιούτων καὶ τσαούτων ἐπικηδείων λόγων.

Μέχρι τῆς ἐπιούσης εἰς μάτην ἀνεζήτη-
σαν τὸν βαρόνον Μάξιμον ἵνα ἀναγγεῖλωσιν
αὐτῷ τὴν θλιβεράν εἰδήσιν.

Θὰ γνωρίσωμεν μετ' ὀλίγον περὶ οὗτος εὐ-
ρίσκετο, ἐνῶ ἡ καταστροφὴ ἐτελεῖτο.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ὁ κύριος Διο-
νύσιος, ὁ γραμματεὺς τοῦ βαρόνου Ζάμ, ὅστις
θὰ ἦν καὶ ἰδιὸς του, τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐ-
παμένην βραχεῖαν διαθήκην :

«Προσφιλὲς μοι Μάξιμε,

«Οὐδέποτε σπουδαίως ἠγάπησα εἰμὴ ἐν
μόνον ὃν ἐν τῷ κόσμῳ, σέ, υἱέ μου.

«Εἶσαι αἰμᾶ μου καὶ κληρονόμος μου,
ἄλλος ἐγώ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ χαρακτήρ σου
εἶναι οἷος ὁ ἐμός· κατέβαλα ἄλλως τε πᾶ-
σαν μέριμναν καὶ φροντίδα νὰ σέ μορφώσω
ὁμοίον μου.

«Ἀγάπα τὸ χρῆμα διὰ τὴν δύναμιν, ἣν
τοῦτο παρέχει.

«Καταφρόνει τοὺς ἄνδρας, ἀναλογιζόμε-
νος ὅτι πάντας δύνασαι ν' ἀγοράσῃς.

«Φοβοῦ τὰς γυναῖκας, τὴν ἀδυναμίαν ἡ-
μῶν καὶ τὴν ἀπώλειαν.

«Ἔσο ἰσχυρὸς καὶ σώφρων, γενναῖόφρων,
μεθ' ὑπολογισμοῦ, ἡδὺς πρὸς τοὺς μικρούς,

ἄνευ ἀδυναμίας, σκληρὸς πρὸς τοὺς μεγάλους
ἄνευ ἀλαζονείας.

«Μὴ δέχου τὴν προσβολὴν ἄνδρός, πρίγ-
κηπος ἢ θεράπωντος. Ἀποδίδε τὸ κακὸν ἐ-
κατονταπλασίως. Μὴ λησμονεῖς ποτὲ τὴν ὕ-
βριν. Μεταχειρίζου τοὺς ὑπνρέτας σου ὡς
οἰκογένειαν, ἐν ἣ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ
ἀναγνωρίζεται ἀδιαφιλονεικῶς.

«Ὑπὸ τοιούτους ὄρους τὸ βασίλειον τοῦ
κόσμου σοὶ ἀνήκει.

«Χαῖρε, σοὶ δίδω τὸ τελευταῖόν μου φί-
λημα.

«Ὁ πατήρ σου

»ZAM POZENΔΑΛ».

Ἡ κυρία Ἀρτάν μετὰ δύο ἡμέρας ἔτε-
κεν υἱὸν δηλωθέντα κατὰ νόμον ὑπὸ τὸ ὄ-
νομα Γαβριὴλ Ρολάνδος Ἀρτάν.

Ἀπέβαλε βαθμυδὸν τοὺς παλαιούς αὐ-
τῆς ὑπνρέτας, καὶ ἐξηκολούθησε κατοικοῦσα
τὸ μέγαρον αὐτῆς προσλαβοῦσα νέους θερά-
πωντας.

Ὁ μαρκησίας ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ
δὲν ἐπανάληθεν.

Δ'

Ὁ μέγας Βαλζάκ ἔγραφέ που περιέργον
κεφάλαιον περὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων.

Κατ' αὐτόν, ἐν τῇ μεγαλοπόλει, αἱ ὁ-
δοὶ ἔχουσι τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῶν ὡς οἱ
ἄνθρωποι· εὐρίσκει τις ὁδοὺς ἐπονεϊδίστους,
ὡς αἱ ὁδοὶ Τίρ-Σάπ ἢ Βιδ-Γκουσέ, οἰκτρᾶς
μνήμης· ὁδοὺς ἐντίμου καὶ μετριόφρονος ὄ-
ψεως, ὡς ἡ ὁδὸς Κυρίας ἐπὶ παραδείγματι·
ὁδοὺς κοσμίας καὶ εὐπρεπεῖς· ἄλλας ὄψεως
ἀγρίας καὶ ἀπειλητικῆς, ὡς ἡ ὁδὸς τῆς Ρο-
κέτης· ὁδοὺς εὐφύμους καὶ ὁδοὺς δυσφύμους·
ὁδοὺς νέας, ἐφ' ὧν δὲν ἐσχηματίσθη ἔτι γνῶ-
μη· ὁδοὺς φιλομαθείας καὶ ἄλλας ἀργίας·
ὁδοὺς οὐσιωδῶς φιλοθησκούς καὶ ὁδοὺς Βολ-
ταιρείους καὶ σκεπτικᾶς· ὁδοὺς κακῆς συνα-
ναστροφῆς καὶ ἄλλας ἀξιοπρεπεῖς καὶ μεγα-
λοπρεπεῖς.

Ὑπάρχουσιν ὁδοὶ μεταβάλλουσαι κατα-
φανῶς φύσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄ-
κρον, ἑκατομμυριοῦχοι ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀπλῶς
εὐποροὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ σχεδὸν πενόμενοι ἐν
τῷ τέλει, ὡς ἡ ὁδὸς Λαφαγέτ.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαίρεσιν, δίκαιον
ἦν νὰ καταταχθῇ, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη
τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας, ἡ ὁδὸς τοῦ
Γύψου μεταξὺ τῶν στενοτέρων, τῶν ρυπα-
ροτέρων καὶ ἀηδεστέρων τῶν ἀρχαίων Πα-
ρισίων.

Περὶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπῆρχεν
οἰκία παράδοξος καὶ παλαιὰ ὡς αἱ ἄλλαι,
ἀλλ' ἥς ἡ πρόσοψις εἶχεν ἐπισκευασθῇ μετ'
ἰδιαζούσης καλαιπιδνείας.

Τὸ στενόν, ὑψηλὸν καὶ βαθύ τοῦτο οἰκο-
δόμημα σύγκειται ἐξ ἐξ ὀρόφων, ἕκαστος
τῶν ὁποίων ἔχει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τρία παρά-
θυρα.

Ἀνήκει ἔτι εἰς τινὰ μεταπράτην, σχη-
ματίσαντα τὴν περιουσίαν του διὰ τοῦ ἐμ-
πορίου τῶν ἀποικιακῶν ἐδωδύμων.

Ἡ περιουσία αὕτη δὲν εἶναι μὲν ἀρκούν-
τως μεγάλη ὥστε πολὺν νὰ προκαλέσῃ θό-
ρυβον, ἀλλ' εἶναι ἐντιμὸς.

Ὁ μεταπράτης οὗτος κατεῖχε τὸ ἰσό-

γαιον, τὰς αὐλὰς καὶ τὸν πρῶτον ὄροφον
τῆς οἰκίας του, ἔκρινε δ' εὐλογον νὰ χρω-
ματίσῃ αὐτὴν αἰμόχρουν μὲν μέχρι τοῦ
δευτέρου ὀρόφου, κιτρίνην δὲ κροκόχρουν
ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς στέγης.

Οἱ ἐνοικοὶ ἵνα φθάσωσιν εἰς τὴν κλίμακα,
διέρχονται διὰ στενοῦ διαδρόμου ἀριστερόθεν
τοῦ μαγαζείου εὐρεσκομένου.

Δὲν ἔχει θυρωρὸν ἡ οἰκία.

Οἱ γραμματοκομισταὶ παραδίδουσι τὴν
ἀλληλογραφίαν τῷ ἐδωδύμοπώλῃ, ἐνεργοῦντι
τὴν ἀστυνομίαν τοῦ οἴκου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὰ γεγονότα,
ἅτινα ἀφηγήθημεν συνέβαινον ἐν τῷ με-
γάρῳ Ἀρτάν, νεαρὰ γυνή, ἐρχομένη ἀπὸ
τῆς ἀγορᾶς τοῦ Τέμπλου εἰσῆλθεν ἐν τῇ
ὁδῷ τοῦ Γύψου ἐσπευσμένῳ τῷ βήματι.

Ἦν ὑψηλὴ καὶ λεπτοφύης.

Ἡ περιβολὴ της πλέον ἢ ἀπλὴ συνί-
στατο ἐξ ἐλαφρᾶς περιωμίδος καὶ ἐσθῆτος
ἐκ μέλανος μαλλίνου ὑφάσματος, ἐσφιγμέ-
νης περὶ τὴν ὀσφύν καὶ ἀρκούντως στενῆς
καὶ βραχείας.

Ἀναμφιβόλως ἡ νεαρὰ γυνή εἶχε κατα-
σκευάσει διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τὴν
εὐτελεῖ ἐνδυμασίαν της, ἣν ἡ καλλονὴ καὶ ἡ
χάρις αὐτῆς καθίστανον περίκομφον ὡς πᾶν
ὅ, τι φέρει ὠραία νεανίς.

Ἡ μάλλον δὲν παρετήρει τις τὰς ἀτε-
λείας τῆς περιβολῆς οἷονεὶ ὀμαζόμενος ὑπὸ
τῶν θελητήρων τοῦ παρισινοῦ ἐκείνου ἄν-
θους.

Ἦτο ξανθὴ.

Ἡ σποδόχρους αὐτῆς κόμη ἦν ἐβοστρυχι-
σμένη ἐπὶ ἐξαισίῳ μετώπου ὑπὸ μικρὸν πέ-
τασον, μέλανα ὡς ἡ ἐσθῆς καὶ μὴ ἀξέζοντα
οὔτε δέκα φράγκα.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της, ἡ λεπτὴ ρίς,
τὸ κάπως μέγα αὐτῆς στόμα, κοσμούμενον
ὑπὸ θαυμασίῳ ὀδόντων, τὰ μικρὰ ὦτα, τὸ
μετὰ λακκιδίου πηγώνιον αὐτῆς, συνεπλή-
ρουν τὴν θελκτικὴν καὶ λίαν ἀριστοκρατι-
κὴν ἐκείνην φυσιογνωμίαν, ἥς τὸ κυριώτερον
θέλητρον ἦν ἡ ἡδύτης, ἡ ἀποπνεομένη ἐκ
τῶν λεπτῶν χαρακτηριστικῶν καὶ ἡ ἀπα-
στράπτουσα λευκότης τοῦ δέρματος.

Ὁ τράχηλος αὐτῆς ἦν ἐξόχως εὐπλα-
στος, τὸ στήθος εὐρύ, τὸ δὲ παράστημα χά-
ριεν καὶ εὐστροφον.

Θὰ ἦτο εἴκοσι μέχρι εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ κύλινδρον τετρα-
δίων μουσικῆς, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα συνήθως
φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν αἱ διδασκάλισσαι τοῦ
κυμβάλου.

Διηθύνθη εὐθὺ πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐδω-
δύμοπώλου καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστή-
ματι.

Ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, Λουδοβί-
κος-Μιχαὴλ Βωκελέ, ἀξιόλογος καὶ φαλα-
κρὸς ἔμπορος, περίπου ἐξηκοντούτης, ἐπε-
στάτει εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν ξηρῶν ὀκμασκή-
νων, σταφυλῶν καὶ ἀπίων, τοῦθ' ὅπερ δὲν
ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ πρὸ τῆς νέας γυ-
ναικὸς καὶ νὰ προσφέρῃ ἐν σπουδῇ ἔδραν τῇ
θελκτικῇ ἐπισκεπτρίᾳ.

— Εἰσθε σεῖς ! κυρὰ Ραβού, εἶπε. Τόσον
γρήγορα ἐπιστρέφετε, δὲν εἶναι ἀκόμη με-
σημβρία !

— Φεῦ ! ἐστέναξεν ἐκείνη.

— Έτελείωσαν τόσο γρήγορα τὰ μαθήματα ;

— Ἡ νεαρά γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄν δὲν πηγαίνει καλὰ τὸ ἐπάγγελμα, ὑπέλαθεν ὁ ἐδωδιμοπώλης, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξετε.

— Εἶναι εὐκολόν νὰ τὸ λέγῃ τις.

Ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος ἐποίησεν ἐμφαντικόν μεροσασμὸν καὶ ἠτένισεν ἀνησυχητικῶς τὴν νεαράν γυναῖκα.

— Μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, εἶπε, δὲν εὐρίσκεται κἀνεὶς εἰς στενοχωρίαν !

— Ἀπατάσθε, κύριε Βωκελέ. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη καὶ τεταραγμένη.

Ὅντως, ἡ μορφή της ἐδήλου ἀνησυχίαν.

— Ὁ συζυγός μου δὲν ἐπανήλθεν ; ἠρώτησεν.

— Αἶ, σεῖς, δὲν εἶδατε τὸν Ραβού ; εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης εἰς δύο ὑπηρετάς, ἀσχολομένους εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀπίων καὶ τῶν δαμασκηνῶν.

— Ὅχι ἀκόμη, αὐθέντα.

— Ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὅστις κοπιᾷ τόσο διατὸ τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος. Ψάλτης εἰς Σαῖν - Μερρύ, ἡθοποιὸς εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀμδιγύ ! χρυσωτὴς γυψίων ἁγίων ! Καὶ νὰ μὴ ᾔῃ ἐκατομμυριῶχος μὲ τόσας τέχνας !

— Δὲν πταίει αὐτός, εἶπε στεναζούσα ἡ γυνή.

— Τὸν λυπάσθε ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ὄχι, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης μεροφάσας.

Καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τῆς ἑδρας, ἦν προσέφερε τῇ κυρίᾳ Ραβού εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς :

— Γνωρίζετε ὅτι μοῦ χρεωστᾷ τρεῖς τριμηνίας καὶ τὴν τρέχουσαν.

[Ἔπειτα συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν δὲν θὰ συμβῇ τιούτὸν τι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ ἀρκεῖ τὸ αἶχος τὸ ἰδικόν σου καὶ τὸ ἰδικόν μου. δὲν θέλω τὸ ὄνειδος νὰ ἐγγίῃ καὶ τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς μου ! Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σοὶ τὸ εἶπω ; Ἐὰν δὲν μου ἔκλεπτες τὴν κόρη μου—διότι κυριολεκτικῶς μοῦ τὴν ἔκλεψας—οὐδόλως θὰ σὲ ἀνεζήτουν· θὰ σ' ἐγκατέλειπον εἰς τὴν ἐλευσίην σου τύχην, δὲν θ' ἀπεπειρώμην τίποτε ἐναντίον σου καὶ θὰ σ' ἐλησμόνουν. Δὲν ἀπέθανα ἀμέσως ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὅποιον μοὶ κατέφερες, διότι ἠθέλησα νὰ ζήσω, ναί, θέλω νὰ ζήσω, ὄχι πρὸς ἐκδίκησιν, δικαίως ἄλλως, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀποστρέφομαι, θέλω νὰ ζήσω χάριν τῆς θυγατρὸς μου, χάριν ἐκείνης καὶ μόνης !

Παρεγνώρισας τὰ καθήκοντά σου, κυρία, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω τὰ ἰδικά μου. Πᾶν μετὰξὺ ἡμῶν ἔληξεν, τίποτε πλέον δι' ἐμέ δὲν εἶσαι, δὲν σὲ γνωρίζω πλέον ! Τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω. Τώρα ἀποκρίσου, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

Ἡ μαρκησία συνήλθεν ἐκ τῆς ἐκτάσεως, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

— Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον, δὲν θέλω, δὲν δύναμαι ! ἀνεφώνησε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ.

— Μίαν ἀκόμη φεραν : Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ; ἠρώτησεν ὁ κόμης, οὐ ἡ τρέμουσα φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικῶς.

— Ὅχι δὲν θέλω, ἐπανελάθεν ἐμμανὴς ἡ κόμηςσα ρίψασα παρὰ θέλησιν λαθραῖον βλέμμα, εἰς τινὰ τῶν θυρῶν τοῦ δωματίου.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραψαν...

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἀποκριθῇς, εἶπε, πηγαίνω νὰ τὸ ζητήσω μόνος.

Καὶ προῦχώρησε πρὸς τὴν θύραν, ἐφ' ἧς ἔπεσε τὸ βλέμμα τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Πάραυτα ἡ κόμηςσα ἀφῆκε διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ ὤρμησεν αἰφνης μετὰξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς· τότε δ' ἔστη ὑψιτενής, μὲ πᾶλλον τὸ στῆθος, μὲ φλόγα εἰς τὸ βλέμμα καὶ ἔλαβεν ἀπειλητικὴν στάσιν.

ΙΖ'

Τὸ τέκνον.

Ὁ κ. Δελασέρ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ βλέμμα ἀποστροφῆς, εἶτα ἀνέκραξεν μετὰ δακρύων συνέστελε τὰ χεῖλη του.

— Ἀ ! εἶπεν, εἶναι ἐκεῖ !...

Καὶ ἐπροχώρησε δύο ἔτι βήματα.

Ἡ κόμηςσα ἠρείσθη ἐπὶ τῆς θύρας ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε ! ἀνέκραξε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐγένετο ὠχρὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἀπαισίως.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα διετέλεσαν ἀκίνητοι προσβλέποντες ἀλλήλους βλοσυρῶς.

— Ἄφες με νὰ διέλθω, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ βραγχυώδους φωνῆς.

— Ὅχι !

— Σοὶ τὸ δικτάτω !

— Ὅχι !

Σπασμωδικὸς τρόμος κατέλαβε τὸν κόμητα, τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν δεινῶς καὶ ἡ ὀργή, ἐτοίμη νὰ ἐκραγῇ, ἐξήστραψε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀθλία ! ἀθλία ! ἐφώνησε μετὰ συρίζουσης φωνῆς.

Καὶ ὀρμήσας τὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὴν ὤθησε παραφόρως.

Ἡ κόμηςσα ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων· ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ κόμης λάβῃ καιρὸν ν' ἀνσιζῇ τὴν θύραν, ἠγέρθη, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐδράξατο αὐτοῦ.

— Ἀθλία ! εἶπεν ὑποκώφως, θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ φονεύσω !

Καὶ ἤγειρε κατ' αὐτῆς τὴν πυγμὴν.

— Ναί, φόνευσέ με, ἐπειδὴ θέλεις νὰ πάρῃς τὸ τέκνον μου, φόνευσέ με, φόνευσέ με !

Ἀντὶ ὅμως νὰ κτυπήσῃ ὁ κόμης ὁ βραχίον του κατέπεσεν.

— Ἡ κόρη μου, ναί, ἐκείνη σὲ προστατεύει κατὰ τῆς παραφορᾶς μου, εἶπε· δὲν θέλω κηλὶς αἵματος νὰ κηλιδώσῃ τὴν ἀθώαν του ἐνδυμασίαν.

— Μ' ἔλεγες ὅτι ἀποστρέφεσαι τὴν ἐκδίκησιν... Ἀ ἰδοὺ, ἰδοὺ ἡ ἐκδίκησίς σου !...

» Ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, ὅτι τὸ λατρεύω... καὶ θέλεις νὰ μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃς. Εἶναι τερατῶδες αὐτό, κύριε κόμης, εἶναι ἀπάνθρωπον, εἶναι κακούργημα...

» Ὡ ! ὦ ! ν' ἀφαιρέσῃ τις ἀπὸ μίαν μητέρα τὸ τέκνον της ! Ἀλλ' ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ᾔῃ μία γυνή, μήπως δὲν ἔχει καρδίαν ὡς πᾶσα ἄλλη ; μήπως δύναται τις νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ᾔῃ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ προσφιλὲς τέκνον, τὸ ὅποιον εἶναι σπλάγχχνον τῶν σπλάγχχνων της ; Σὲ ἠπάτησα, ἐποδοπάτησα τὴν τιμὴν σου, εἶμαι ἄτιμος ! Λοιπὸν ἀπαιτῶ τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἔγεινα ἀξία· κτύπα με, κτύπα, θέλω ν' ἀποθάνω !

— Δὲν θέλω τὸν θάνατόν σου, ἀπεναντίας θέλω νὰ ζήσῃς, αὕτη θὰ ᾔῃ ἡ ἐκδίκησίς μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ ἐπανιδῇς τὴν θυγατέρα σου !

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη τῆς κομῆσεως, ἦν κατῳρώθησε ν' ἀπωθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἀμέσως ἔφρασε πλησίον του, ἀσθμαίνουσα δὲ καὶ πνιγμένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

— Ἀλλ' ἄφες με λοιπὸν ! ἀνέκραξε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς.

Καὶ ὤθησεν αὐτὴν μετὰ τόσης δυνάμεως τῇ φορᾷ ταύτῃ, ὥστε ἡ ἀτυχὴς κατεκυλίσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐνθα ἔμεινεν ἐξηπλωμένη καὶ σχεδὸν λιποθύμος.

Ὁ κόμης ἦνοιξε τὴν θύραν, ἦν τοσοῦτον ἐρωμένως ὑπερήσπισεν ἡ μήτηρ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρὺν θάλαμον, ἐνθα παντελῆς ἐπεκράτει σιγὴ καὶ οὐτινος τὰ διπλὰ τοῦ παρθύρου παραπετάσματα, κατεβιδιασμένα, ἠμπούδιζον νὰ εἰσέρχωνται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Ἐν τῷ σκίῳφωτι τοῦ δωματίου τοῦτου ὁ κόμης εἶδε κλίνην καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν μικρὰν Λουκίαν κοιμωμένην ἡσύχως. Καταβέβλημένην ὑπὸ τοῦ θάλπου τῆς ἡμέρας ἡ μήτηρ κατέκλινεν αὐτὴν ἐνδεδυμένην, ἵνα δυνήθῃ νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως. Ὁ κόμης ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ἔλαβε τὸ τέκνον εἰς τοὺς βραχίονάς του. Τὸ μικρὸν ἀφυπνισθὲν αἰφνης ἦνοιξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησεν, ἀμέσως δ' ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Ἀ ! μπαμπά, ὑπέλαβεν.

Ὁ κόμης ἔθλιψε πυρετωδῶς τὸ παιδίον καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειὰς διὰ παραφόρων φιλημάτων.

— Ἀ ! τώρα, ἐψιθύρισε, εἶναι ἰδικόν μου, ἰδικόν μου, μόνον ἰδικόν μου ! Τὸ παιδίον ἔτεινε τοὺς μικροὺς αὐτοῦ βραχίονας περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ ἐγέλα. Ἐγέλα, τὸ καυμένον !

Ὁ κόμης ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Ἡ κόμηςσα ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ γονυπετήσῃ, ἰδοῦσα δὲ ἐμφανισθέντα τὸν σύ-